

Nr 4.

Ankom till riksdagens kansli den 16 mars 1944 kl. 1 em.

Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande i anledning av väckt motion om viss ändring i gällande bestämmelser rörande ersättning åt sjöfolk för förlust av effekter vid fartygs förolyckande.

I en inom riksdagens andra kammare väckt, till dess andra tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 426, ha herrar *Lindberg* och *Lundgren* hemställt, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om sådan ändring av kungörelsen av den 22 december 1922 rörande ersättning åt sjöfolk för förlust av effekter vid fartygs förolyckande, att sjöfolket hålles skadeslöst för den förlust det åsamkas vid förlust av effekter, samt att ersättning utgår för förlust av effekter även vid andra tillfällen än totalförlisning.

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet har i vederbörlig ordning inhämtat yttrande över motionen från kommerskollegium samt dessutom berett Svenska sjöfolksförbundet och Sveriges redareförening tillfälle att inkomma med yttrande.

Sjöfolksförbundet framhåller det otillfredsställande i nuvarande bestämmelser och tillstyrker utredning. Redareföreningen avstyrker däremot utredning under framhållande av svårigheterna att styrka vad som förlorats och att ökat ekonomiskt betungande av rederinäringen bör undvikas.

Kommerskollegium framhåller, att revision av gällande bestämmelser sedan länge varit föremål för överväganden. Kommerskollegium fick redan 1936 i uppdrag att verkställa utredning och har preliminärt tagit ståndpunkt till frågorna men ej slutligt avgjort dem. Ändring av § 41 sjömanslagen för att bereda möjlighet till ersättning för effektförlust även i andra fall än vid fartygs totalförlisning har dessutom behandlats av sjömanslagutredningen, som 1939 efter att ha förhandlat med delegerade från Danmark, Finland och Norge avgivit förslag till vissa ändringar. Utredningens förslag innebär bl. a. att sjöfolket skulle berättigas att av redaren få ersättning för förlorade effekter icke blott vid totalförlisning utan även vid förolyckande till följd av brand, haveri o. d. Utredningen har dock icke lagts till grund för förslag om lagändring på grund av att nu rådande förhållanden lägga hinder i vägen för samtidig ändring i samtliga nordiska länder, vilket får anses önskvärt med hänsyn till att sjömanslagen är i huvudsak likalydande i alla de nordiska länderna.

Vad angår ökning av ersättningen för förlust av effekter framlades förslag härom år 1939, och kungörelse om sådan höjning utfärdades på hösten samt år

att gälla t. o. m. juni månads utgång 1940. Tiden har därefter varje år förlängts med ett år i sänder, senast den 14 maj förra året.

Kollegium framhåller dessutom, att såsom i motionen påpekats, ersättningsfrågan reglerats i kollektivavtal.

Utskottet finner för sin del, att kravet på ersättning även i andra fall än vid totalförlisning synes vara berättigat. Med hänsyn till att sjömanslagen är av internordisk karaktär är det dock önskvärt, att ändringar av dess bestämmelser vidtagas samtidigt i samtliga nordiska länder, vilket rådande förhållanden dock t. v. torde omöjliggöra. Utskottet förutsätter emellertid, att frågan upptages till slutligt avgörande, så fort förhållandena det medgiva. Utskottet.

I fråga om ersättningens storlek förefinnas enligt utskottets mening alla skäl att denna regleras efter rådande prisläge. Då emellertid frågan årligen är föremål för Kungl. Maj:ts prövning i samband med förordningens förnyande, synes särskild skrivelse från riksdagens sida knappast erforderlig.

Utskottet får alltså hemställa,

att motionen II:426 ej måtte till någon andra kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 16 mars 1944.

På utskottets vägnar:

TORSTEN NILSSON.

Närvarande: herrar *Nilsson* i Stockholm, *Carlsson* i Bakeröd, fru *Ekendahl*, herrar *Jansson* i Kalix, *Nilsson* i Sandviken, *Sveningsson*, *Johansson* i Kalmar, fru *Ronnebäck*, herrar *Lundh* och *Lundberg*.
